

віку від 30 до 35 років, най здібніші і най освіченіші, можуть продовжувати удосконалювати свою освіту щоб стати потім керівником держави. Після 50 років вони звільняються від керівництва державою і можуть далі самовдосконалюватись. Велику увагу Платон приділяв фізичному вихованню дітей та молоді, серед них і жіночої статі засобами різних систем гімнастичних вправ.

Теоретично обґрунтовуючи систему виховання в рабовласницькому суспільстві, Платон з презирством ставився до фізичної праці, вважаючи, що для дітей рабовласників трудове виховання непотрібно.

Педагогічна система Платона мала яскраво виражений класовий характер: будучи побудована в інтересах рабовласників, вона була ворожа демократичному ладові, в ній ігнорувались інтереси народу, особливо рабів. Проте Платон висловив ряд цінних думок про виховання: виховання дітей дошкільного віку, фізичне виховання, розширення програми навчання, створення державної системи навчання, освіти дорослих та ін.

Педагогічні ідеї Платона були широко відомі у Західній Європі і в Стародавній Русі. В наш час педагогічні ідеї Платона під назвою “неоплатонізм” намагаються використати в своїх інтересах західноєвропейської та американської буржуазної філософії і педагогіки.

Полякова О.В.

викладач Інституту післядипломної педагогічної освіти
Київського університету імені Бориса Грінченка

УДОСКОНАЛЕННЯ ОЦІНЮВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ У ПІСЛЯДИПЛОМНІЙ ОСВІТІ

Поліпшення якості шкільної освіти є необхідною умовою формування інноваційного суспільства та підвищення конкурентоспроможності кожного з його членів.

В умовах становлення і розвитку високотехнологічного інформаційного суспільства в Україні виникає необхідність підвищення якості та пріоритетності шкільної освіти, оновлення її змісту з урахуванням суспільних запитів, потреб інноваційного розвитку науки та виробництва, запровадження сучасних методів навчання, поліпшення якості підготовки та видання навчально- методичної літератури, удосконалення механізмів оцінювання результатів навчальної діяльності учнів. Це вимагає підвищення рівня та удосконалення професійної майстерності педагогічних працівників.

Ключовою фігурою, яка формує новий зміст і якість, безумовно, є вчитель. Роль учителя полягає не лише в тому, щоб забезпечити трансляцію знань, але й бути людиною культури і вселюдських цінностей, провідником ідей державотворення і демократичних змін.

Кожен, хто навчається, має проходити індивідуальну траєкторію професійного зростання. Н. Протасова у монографії “Післядипломна освіта педагогів: зміст, структура, тенденції розвитку” зазначає, що “мета післядипломної освіти полягає не в усередненні рівня розвитку слухачів..., а в

допомозі кожному досягти найвищого для себе рівня... Тому диференціація змісту і методики навчання – це єдиний можливий шлях досягнення його індивідуалізації” [1].

Процес навчання це не тільки процес передачі та засвоєння знань і умінь, але й процес, що впливає на інтелектуальну, мотиваційну та особистісно – емоційну сфери особистості. Одним із ефективних шляхів, що сприяють розвитку особистості, є організація оцінюванальної діяльності в освітньому процесі.

Проблема визначення ролі оцінюванальної діяльності вчителя у структурі його професійної педагогічної діяльності істотно актуалізувалася в умовах модернізації вітчизняної освіти. Орієнтація суспільства і держави на забезпечення сучасної якісної освіти вимагає від учителя вміння вирішувати професійні завдання педагогічної діяльності, обумовлені викликами часу, в тому числі і завдання, пов’язані з оцінкою досягнень учнів

На нашу думку, система роботи з розвитку оцінюванальної діяльності вчителя повинна відбуватись безперервно – на курсах підвищення кваліфікації, враховуючи міжкурсовий період та самоосвіту.

Особливу увагу розвитку оцінюванальної діяльності варто приділити в міжкурсовий період, здійснюючи організаційний, інформаційний, навчальний та науково-методичний супровід діяльності педагогів.

Саме в оновленні системи оцінювання освітніх досягнень школярів, методична підтримка цього процесу відіграє важливу роль. Це і оперативне інформування педагогів, динамічне реагування на зміни в освіті тощо.

Організація методичної роботи в міжкурсовий період – частина системи безперервної освіти педагогів, яка носить практико-орієнтований, індивідуалізований характер, будується на діагностичній основі, гнучко реагує на запити педагогів і забезпечує їхнє професійне самовдосконалення.

З метою реалізації зазначеної проблеми, та забезпечення вчителів початкових класів досвідом в оцінюванальній діяльності на базі ІППО Київського університету імені Бориса Грінченка, нами побудована система роботи з учителями з розвитку оцінюванальної діяльності вчителя початкових класів, яка включає фахові модулі, круглі столи, семінари, тематичні дискусії, конференції, індивідуальну роботу з педагогами, участь у різноманітних заходах.

Метою навчальної діяльності у системі післядипломної педагогічної освіти є забезпечення професійного зростання, педагогічного і методично-го удосконалення педагогів. Завданням є забезпечення інформаційно-правової, науково-методичної, фахових компетентностей педагогів, удосконалення та розширення педагогічного арсеналу, встановлення та корегування рівня підготовки.

Отже, розроблена нами система роботи була спрямована на ефективний процес розвитку оцінюванальної діяльності вчителя початкових класів у системі післядипломної педагогічної освіти.

Подальшого детального вивчення потребують питання визначення педагогічних умов, необхідних для здійснення оптимального оцінюванально-го впливу та розвитку оцінюванальної діяльності вчителя початкових класів.

Література:

1. Протасова Н.Г. Післядипломна освіта педагогів: зміст, структура, тенденції розвитку : монографія / Н.Г. Протасова. – К. : Міленіум, 1998. – 151 с.

Попова І.В.

Класичний приватний університет

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ЕСТЕТИЧНИХ ЦІННОСТЕЙ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ

Соціально – культурна та економічна трансформація українського суспільства передбачає послідовне вирішення найбільш важливих і актуальних питань. Широка громадськість наполегливо прагне внести суттєві зміни у сферу матеріального і духовного виробництва, акумулюючи при цьому увагу на проблемі розвитку особистості, її ціннісних відносин до навколоїшньої дійсності. На думку політологів, культурологів, психологів, педагогів потрібні рішучі дії, які б допомогли сучаснику у самовизначенні, ствердженні духовних орієнтацій та ідеалів, знаходженні шляхів для утворення і збагачення власної системи цінностей.

У Національній доктрині розвитку освіти України у ХХІ столітті зафіксовано, що українська система освіти зорієнтована на створення умов для розвитку і самореалізації кожної особистості як громадянина України, формування покоління, яке здатне навчатися впродовж життя, створювати й розвивати цінності громадянського суспільства. Система освіти покликана забезпечити етичне та естетичне виховання і формування високої гуманістичної культури особистості, здатності протидіяти проявам бездуховності.

Суспільна практика сприяє тому, щоб у сфері людського життя та діяльності знаходили свій повноцінний розвиток найважливіші форми свідомості. Мораль, право, наука, мистецтво несуть у собі значний духовний потенціал, відкривають простір для творчості і самореалізації людини. Проте, духовна активність сучасника не виникає сама по собі, вимагає постійної уваги, ціннісного спрямування, конкретної допомоги з боку сім'ї, школи, суспільства. На необхідність цілеспрямованого формування духовних цінностей молодого покоління вказує Державна національна програма “Освіта (Україна ХХІ ст.)”, в якій зазначається, що головна мета національного виховання – набуття молодим поколінням соціального досвіду, усвідомлення духовних надбань українського народу, досягнення високої культури міжнаціональних взаємин, формування у молоді незалежно від національної належності особистісних рис громадян Української держави, розвиненої духовності, фізичної досконалості, моральної художньо-естетичної, правової, трудової, екологічної культури.

Серед духовних цінностей, якими важливо оволодіти молодому поколінню, особливе місце належить естетичним цінностям. Відчуття прекрасного та піднесенного в житті і мистецтві позитивно впливає на духовне самоствердження молоді, надихає її на активне пізнання навколоїшньої дійсності, стимулює творчу діяльність, збагачує міжособистісні взаємини.